

Jan Průša – Životopis

Jan Průša se narodil 20. ledna 1943 v Novém Bydžově. Jeho dědeček Jan Průša starší koupil ve 20. letech 20. století od zbraslavské baronky hotel v Praze na Žižkově. Pojmenoval ho jako hotel Ostaš. Jeho syn (otec pamětníka) se v hotelu narodil a jeho vnuci sem pak pravidelně přijížděli na prázdniny. V roce 1958 však hotel zkonfiskovali komunisté.

Pamětníkův tatínek byl důstojníkem československé armády a z tohoto titulu byl často překládán mezi posádkami a celá rodina se tak často stěhovala. Jak již bylo zmíněno, tak mladý Jan Průša trávil letní každé prázdniny u dědečka a babičky a společně všichni bydleli v hotelu Ostaš. Po únorovém převratu v roce 1948 začal hotel využívat národní podnik Restaurace a jídelny, Jan Průša starší v hotelu stále bydlel a pracoval zde jako správce.

Pamětníkův dědeček se snažil s novým režimem nějak vyjít, za to jeho tatínek se rozhodl utéct přes hranice na Západ. V té době ho vládnoucí režim propustil z armády a pracoval v novobydžovské knihovně jako kulturní pracovník. Dvakrát se pokusil o útěk za hranice a dvakrát neúspěšně. Nakonec byl koncem roku 1949 zatčen a odsouzen, trest si odpykával rovněž v nechvalně známém Jáchymově. Jeho rodina dále žila v Novém Bydžově a snažila se přežít, jak se dá, i s pomocí příbuzných. Malý Jan Průša posílal tatínkovi do vězení dopisy. Z vězení se jeho tatínek vrátil s podlomeným zdravím a v roce 1958 zemřel na rakovinu hltnu.

Tatínkův pobyt ve vězení ovlivnil i osud pamětníka. Z politických důvodů nemohl studovat na průmyslové škole v Novém Bydžově, kam byl řádně přijat. Po prázdninách 1957 tak musel nastoupit na dopravní školu do Hořic, kam musel dojíždět. Původně ho nechtěli málem přijmout ani tam, ale nakonec tam nastoupil z vůle laskavého pana ředitele.

Až do roku 1958 pamětník stále navštěvoval své prarodiče v hotelu Ostaš. Z této doby pražských pobytů mu utkvělo v paměti cinkání tramvají a návštěvy kin a plaveckého bazénu.

Po konfiskaci hotelu se děda s babičkou museli odstěhovat pryč, dědeček nechtěl za žádnou cenu opustit Žižkov a tak nakonec skončili v chladném, nekvalitním bytě v Jičínské ulici. V tomto bytě bydlel pak i několik let sám pamětník. Po maturitě se mu nepovedlo získat místo v Novém Bydžově a tak odjel k prarodičům do Prahy a začal pracovat v Dopravním podniku hlavního města Prahy. Přes pozici průvodčího a ekonoma nakonec zakotvil na osobním oddělení.

Povinnou vojenskou službu nastoupil v roce 1962, prošel útvary v Jaroměři, Novém Městě nad Metují, Milovicích, Benátkách nad Jizerou a rovněž byl i na Slovensku. Problémy v souvislosti s minulostí svých příbuzných na vojně neměl, dokonce se dostal i do tajného raketového útvaru, kde sloužili jen dobře prověřeni vojáci. Na vojně se ho snažila vojenská kontrarozvědka zlákat ke spolupráci a donášení na ostatní vojáky, to ale pan Průša rázně odmítl.

Po návratu z vojny si dálkově vystudoval vysokou ekonomickou školu, protože potřeboval vysokoškolský titul do nového zaměstnání – až do roku 1991 pak pracoval na generálním ředitelství Dopravního podniku.

Po roce 1989 došlo k rozsáhlým restitucím a navrácení majetku. Spolu se svým bratrem Jiřím převzal pan Průša 1. dubna 1991 zpět hotel Ostaš. Nebyl v dobré formě. Mnohaleté panování podniku Restaurace a jídelny se na kondici hotelu negativně projevilo. Bratři si museli vzít úvěr u banky a provést nákladnou, ale nezbytnou totální rekonstrukci hotelu. Jan Průša se dodnes podílí na řízení hotelu, i se svými syny a vnoučaty a ze všeho toho se velmi těší.